

עדת הצפדיים הרעה בקרקרים רמים. צפרדע צעירה ונרגשת צרחה בהתלהבות עילגת.
"קרפדי! נשמה שלי! תעשה לי ראשן!" - והתעלפה.

שנוניות האטה מעופפת ונחתה אל מול הקרפד המתנפף.
"במומייך פסלתי... זום, זום, זום... כי כל פועל אין בו מואם. עוד אוסף ואזום, כי דבר אין יוזם."

זמזום הדבורה התערב בהמולות הקרקרים.
מתוך האסיפה נשמעו קולות של מחלוקת. קולות נביחה ויללה, ציווץ וגעייה, נהמות וגרגורים ומשק לנפחים.
אסיפת הגבעות הפכה למרבך רועש. העמק היה כמרקחה.

פרק רביעי - בין הקדמוני למומנו

בעמק, ליד המעיין סערו הרכות. הרעש החיד את הגליליות בצמרות העצים.

הינשוף הזוקן פרש את כנפיו ברוב טקס והרעם בכוו.
"שקט! הס! תנו כבוד לאסיפה, שאם לא כן... בזאת אכרין על סופה!"
החיות נשתתקנו.

בין העצים נשמעה טיפפת פרסות. מבון הצמרות הופיעה צלליתו המוארת של הג'ירף הממוני.
קול גרגור זועף נשמע מעברו השני של העמק. כלב הגישוש הקדמוני ועימו הזאכ' בסוף הזונב פסע אל מרכזו הרחבה.
בוגרים, חשף הקדמוני את שניינו החודות ונכח בזועף.
"מה לך פה, הג'ירף הממוני?"

הג'ירף זקור באיטיות את צווארו הארוך והישיר את מבטו מטה-מטה אל הקדמוני.
"לטען על זכותי באתי. בחיפוי להוסף ולשבת לצד עץ הזית, כאשר ישבתי לצד קרפדי עד כה."
כלב הגישוש נדרך. עניינו מזרות אימים, והוא מסנן את דבריו מבין שניינו החשוקות.

"צל צילו של ריח מוכר. עליה באפי, ואין דעתך נוחה ממנה.
שנים רבות בילדתי בשנותו של האיה הגדול מן המזרחה. ימים רבים גיששתי בריח ארמוניוטו.
את משרתו המבאים הבאת בפנוי, להעתים מנהת זרועו הכבדה.
ואתה הג'ירף!... איך מלך לחייב עצמן בפני האסיפה. אין זאת, כי אם הכתמים החומם הצבועים את גבר הלבן מדיפים ריח שאינו לכבודך.
אל המעיין לך, ובמיומו הזכים שטופ והסרים."

אל דברי הקדמוני הצטרף הזאכ' בסוף הזונב, כשהוא בורר את דבריו בקפידה.
"ודידי הג'ירף! מפתא כבודך. האם לא ייטב כי תמתין, ولو מספר מופעי ריח, עד כי תוכל להסיר מעלייך כל כתם, ולהפיג כל ריח?"
הג'ירף מצמצם בעיניו, נינער את אונזיו הקטנות, הנוף את ראשו וכשה אמר.
"אין זאת, כי טעות היא בדיכם. הרי בהפקו הוא, כי עורי חום הוא ואילו פסי הלוכן, הם-הם הפרושים כרשות על גבי.
לו טרחתם להתחבון, כי אז ידעתם גם אתם... ובאשר לריח... הלווא רק בנחיריכם הוא."

הג'ירף נפנה עם הכלב ונפה אל האסיפה.
"ועתה, על זכותי לגבעה אתו. הן בטיפוח כל קני הדעת רבות פעulti, לאורמים ולגוזלים רבות הועלתי.
עמי עשו זאת במשמעות, יחד כל עדר בני ג'ירף. הבו לנו, ונשב אצל העץ הצד – למען גבעות האיזמרגד."
הכלב הקדמוני, עניינו הצעופות עוקבות בחשדנות אחר גבעות הג'ירף שמעליין, גורג במרירות מתחת לחוטמו.
"קזה בהם נפשי, בבני הג'ירף, ארכוי הצעואר, רמי החותם, המנתשאים אל-על.
ידעתי את אשר בליכם, בהשקייהם גבוה-גבוה מעלינו. נדמה כי כחול הוא דם בעיניהם, שלא כשאר הייתה השדה..."

הזאכ' הסב אליו את ראשו לפיס דעתו, ולחש חרישית באזנו.
"אל נא לך, אחוי הקדמוני, ואל נא באפק. אסוף נא עיניך מן הג'ירף, כי אל עץ הזית פנינו, ولكن אל האסיפה נפנה ונטען בדברינו."

כלב הגישוש בתרצה ורפה מדרכיו. הוא פנה אל הנאספים.
"אסיפה נכבד! תשב הצעופות הנני, וקדמוני הוא שמי, עין כי מוקדם באתי אל גבעות האיזמרגד.
לילות כימים עשיתם ברחבי הממלכה. משרות נאמן לאירוע התייתי, ועל כן מהלכים רבים לי בארכמוניוטו.
פרוטות בוהקת היא וללא רבב, ועל כך רוב גאות. את חכמת שנות פועלי אני נשוא, ועמי אחוי הזאכ' בסוף הזונב, היודע את נבכי הגבעות.
הבו לנו ונשב ייחדיו תחת הזית למען כי ניטיב עם כל דרי גבעות האיזמרגד."

הג'ירף נשף בבונו, רקע ברגליו, הניף את רשו כמנאה ונפה לשוב אל העדר.
על כר הדשא נשמעו אך מלולים ורוחמים. הנאספים התלחשו בינויהם.
בתוך אלה בקע קולו המפוחק של הינשוף.
"די בזאת עבר אחד! מחר תחננס האסיפה בשנית. לילה טוב לכולם"
הגליליות ההלו אוספות את אוון.
עד מהרה חזרה האפלולית השתקה אל העמק.

***

(בפרקים הבאים יוספר מה עניינה של הקוקייה המהಡסת אצל בונה הנחרוז, מה בפי הכבשים המאמינות והדביבון
האדמדם, ועוד יוספר על שנוניות וקרפדייל, ועל קשרים וידידים. הכל כיאת לאגדת ילדים)

***